

ATELIER THEATRAL GREC

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

11 (ώρα 8 μ.μ.), 12, 13, 19 και 20 (ώρα 6 μ.μ.) Απριλίου 2008
 ΘΕΑΤΡΟ «DE LIJSTERBES»
 Lijsterbessenbomenlaan 6 - 1950 Kraallem
 IJmuiden, Noord - Hl. 02035.34.02 - 02035.34.02 - 02035.34.02 - 02035.34.02
 een grote REPERTOIR (van Froude tot 1950) - Tota. 02035.34.02

διασκευή ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

σκηνοθεσία ΤΑΣΟΣ ΝΥΧΑΣ

σκηνοδ. CHRISTIAN GUILMIN κοστούμια CHRISTIAN GUILMIN και ΟΙΚΟΣ COSTHEA μουσική ΜΑΝΩΛΗΣ ΝΥΧΑΣ χορογραφίες JIMMY ARAUJO αρίτια ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΣΑΠΗΣ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ - ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ - ΛΕΟΝΙΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ - ΕΙΡΗΝΗ ΑΡΑΜΠΑΤΖΗ - ΒΑΣΙΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΣΗΣ - ΗΛΕΚΤΡΑ ΔΑΣΚΑΛΕΡΟΥ - ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΔΑΣΚΑΛΕΡΟΥ
 ΤΑΚΗΣ ΔΑΣΚΑΛΕΡΟΣ - ΧΡΗΣΤΟΣ ΙΕΡΝΑ - ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΗΣ - ΔΑΦΝΗ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ-ΠΑΤΑΚΙΑ - ΙΡΙΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ-ΠΑΤΑΚΙΑ - ΛΙΤΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
 ΟΛΓΑ ΚΑΣΑΠΗ - ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΣΤΡΙΣΙΑΝΑΚΗΣ - ΔΑΙΚΗ ΚΟΡΚΟΒΕΛΟΥ - ΠΑΝΝΗΣ ΚΟΡΚΟΒΕΛΟΣ - ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ - ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗΣ
 ΦΩΤΕΙΝΗ ΜΗΛΙΩΝΗ - ΕΛΕΑΝΑ ΜΠΑΛΑΜΠΑΝΗ - ΕΥΑ ΜΠΑΞΕΒΑΝΙΔΗ - ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΡΖΟΥΚΑΣ - ΑΡΕΤΗ ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΥ - ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ - ΟΛΓΑ ΠΛΕΣΣΑ
 ΤΑΚΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ - ΚΙΜΩΝ ΣΠΑΝΟΥΔΗΣ - ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗΣ - ΜΑΡΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ - ΝΙΚΟΣ ΧΑΤΖΟΥΔΗΣ - ΔΑΙΚΗ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Δυο λόγια για την παράσταση

Από το 1995 που ξεκινήσαμε την προσπάθεια με παραστάσεις ειδικά διασκευασμένες για παιδιά και νέους, αλλά και με παιδιά και νέους ως συντελεστές, η μεγαλύτερη δυσκολία ήταν η εξεύρεση του κατάλληλου κάθε φορά έργου. Βασισμένοι κυρίως στη ελληνική δραματουργία δοκιμάσαμε έργα πρωτότυπα ελλήνων συγγραφέων ("Ο Ματίας ο Πρώτος" της Αλκη Ζέη, "Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας" του Πασχάλη Τσαρούχα κ.λπ.), έργα ελλήνων συγγραφέων διασκευασμένα έτσι ώστε να ανταποκρίνονται στις ανάγκες αυτού του ειδικού θεάτρου ("Το όνειρο του Δωδεκάμερου" του Γ. Θεοτοκά, "Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάρμπα Λινάρδος" του Δ. Κορομηλά κλπ), ακόμη και έργα που γράφτηκαν ειδικά για την ομάδα μας ("Η Φεγαρολούλουδη" του Τ. Νυχά, "Ένα τραγούδι για δύο" της Ν. Πασκάλ).

Στην αναζήτηση του επόμενου έργου πολλές φορές είχαν αναφερθεί διασκευές κλασικών έργων ξένων δραματουργών. Ο Σαίξπηρ ήταν φυσικά ένας από αυτούς. Όμως η επιθυμία να μείνουμε στο ελληνικό ρεπερτόριο αλλά και οι δυσκολίες και οι απαιτήσεις μιας κλασικής παράστασης ξεμάκρυναν κάθε φορά μια τέτοια επιλογή. Ωσπου διαβάσαμε την εισήγηση του Μπάμπη Δερμιτζάκη στο συνέδριο του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Αθηνών με θέμα 'Διασκευές έργων του Σαίξπηρ για παιδιά και νέους' (Αθήνα 15-17 Απριλίου 2005). Σ' αυτήν ο Δερμιτζάκης εκθειάζει τη θεατρική διασκευή του Όνειρου Καλοκαιρινής Νύχτας από το Γιάννη Καλατζόπουλο. Το 'Γιαννάκη' Καλατζόπουλο όπως τον ξέραμε μικροί, όταν τον βλέπαμε στις ασπρόμαυρες ταινίες του 'χρυσού' ελληνικού κινηματογράφου της δεκαετίας του 1960.

Γνωστός θεατράνθρωπος ο Γιάννης Καλατζόπουλος με μεγάλη θητεία στο θέατρο και ειδικά στο θέατρο για παιδιά και νέους, ανέβασε τη διασκευή του αυτή με την 'Παιδική Αυλαία' του για πρώτη φορά το 1990 στο θέατρο "Μουσούρη" και μετά γιορτάζοντας τα 40 χρόνια της δημιουργικής του πορείας στο Θέατρο 'Βεάκη' την περίοδο 2000-2001. Η πολύ θετική κριτική του Δερμιτζάκη ("...Θα τολμούσαμε να πούμε χωρίς να φανούμε ιερόσυλοι ότι σε ορισμένα κομμάτια που αναφέρονται στους ηθοποιούς που παίζουν τον Πύραμο και τη Θίσβη υπερβαίνει το Σαιξπηρικό πρότυπο"...) και η παρουσίαση μικρών αποσπασμάτων του κειμένου μας έκαναν να πιστέψουμε ότι αξίζει να δοκιμάσουμε. Μιλήσαμε με τον Γιάννη Καλατζόπουλο, μας ενθάρρυνε με τον καλό και ευχάριστο τρόπο του, και το αποφασίσαμε.

Ανεβάζουμε, λοιπόν, στη σκηνή μας το σημαντικό αυτό έργο του Σαίξπηρ, το αγαπημένο έργο των σκηνοθετών για τους ορίζοντες που ανοίγει στη σκηνική του παρουσίαση. Εμείς προτιμήσαμε μια αντιμετώπιση χωρίς νεωτερισμούς, βασισμένοι στην ομορφιά του κειμένου και της πλοκής, με τις τρεις ιστορίες να μπλέκουν η μια μέσα στη άλλη: των ζευγαριών των νεαρών ερωτευμένων, των ζωτικών του δάσους και των ερασιτεχνών απλοϊκών εργατών- ηθοποιών.

Ελπίζουμε το αποτέλεσμα της προσπάθειάς μας που ξεκίνησε με τις πρώτες πρόβες τον Σεπτέμβριο του 2007 να σας αρέσει. Εμείς πάντως το διασκεδάσαμε.

Η ομάδα

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1949. Από μικρός στον κινηματογράφο, στο θέατρο για παιδιά και στο ραδιόφωνο, έγινε γνωστός ως «παιδί-θαύμα». Στο θέατρο των ενηλίκων έπαιξε σημαντικούς ρόλους παιδιών, με δασκάλους και σκηνοθέτες τον Αλέξη Μινωτή, τον Κάρολο Κουν, τον Βασίλη Διαμαντόπουλο και τον Ντίνο Δημόπουλο.

Φοίτησε στη Δραματική Σχολή ως εξαιρετικό ταλέντο, παράλληλα με το Γυμνάσιο, με δασκάλους τον Γρηγόρη Βαφιά, τον Κώστα Μπάκα, την Ελένη Ζαφειρίου, τη Βέρα Ζαβιτσιάνου, τον Λάμπρο Κωστόπουλο, τον Δημήτρη Κωνσταντινίδη και τον Κωστή Μεραναίο. Ως επαγγελματίας ηθοποιός έπαιξε πρώτους και δεύτερους ρόλους στο θίασο Μυράτ-Ζουμπουλάκη, στο Ελληνικό Λαϊκό Θέατρο του Μάνου Κατράκη, στο θίασο Έλλης Λαμπέτη, στο Εθνικό Θέατρο, στο ΚΘΒΕ, στο Θέατρο Στοά, στη Θεατρική Σκηνή, στα ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων, Κέρκυρας και Κρήτης, στο θίασο του Γ. Κιμούλη και σε πολλούς συνεταιρικούς θιάσους και ομάδες (Θέατρο του Λαού, Ελεύθεροι Καλλιτέχνες, Θέατρο της Νιότης, Θέατρο του Δρόμου, Ομάδα Σύγχρονης Τέχνης κ.ά.). Τελείωσε την Πάντειο (1973) και τη Νομική Αθηνών (1976) και παρακολούθησε μαθήματα σκηνοθεσίας θεάτρου στην Accademia Nazionale d'Arte Drammatica της Ρώμης (1985-87).

Έχει σκηνοθετήσει πάνω από εξήντα θεατρικές παραστάσεις για ενήλικες και παιδιά στο Εθνικό Θέατρο, στο ΚΘΒΕ, στα ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων, Κομοτηνής, Κέρκυρας και Κρήτης, καθώς και σε πολλούς ιδιωτικούς ή συνεταιρικούς θιάσους του Σωματείου Ελλήνων Ηθοποιών. Από το 1982 διευθύνει την Ομάδα Σύγχρονης Τέχνης, στο πλαίσιο της οποίας λειτούργησε μέχρι πρόσφατα και η Παιδική Αυλαία.

Διετέλεσε πρόεδρος του ΣΕΗ (1990-92), διευθυντής στο Παιδικό Στέκι του Εθνικού Θεάτρου (2004), πρόεδρος του Ελληνικού Κέντρου Θεάτρου για τα Παιδιά και τους Νέους και της Επιτροπής του ΥΠΠΟ για τα Κρατικά Βραβεία παιδικού θεατρικού έργου. Έχει διασκεύασει και ανεβάσει για το παιδικό κοινό έργα του Αριστοφάνη, του Σαίξπηρ, του Μολιέρου, του Ίψεν, του Λόρκα κ.ά. Έχει εκδώσει "Τα ρούχα του βασιλιά" από τις Εκδόσεις Καστανιώτη.

Ουίλλιαμ Σαίξπηρ

Ο Ουίλλιαμ Σαίξπηρ (William Shakespeare) γεννήθηκε στην πόλη Στράτφορντ απόν Έιβον τον Απρίλιο του 1566 και πέθανε στις 23 Απριλίου του 1616 σε ηλικία μόλις 50 ετών. Η μητέρα του καταγόταν από εύπορη οικογένεια γαιοκτημόνων ενώ ο πατέρας του ήταν πετυχημένος έμπορος που μάλιστα εξελέγη και δήμαρχος του Στράτφορντ, πριν κατηγορηθεί για παράνομο εμπόριο και καταστραφεί. Ο Ουίλλιαμ Σαίξπηρ που ήταν το τρίτο από οχτώ παιδιά, πήγε σχολείο στο Στράτφορντ και, σύμφωνα με ορισμένους, παρακολούθησε για κάποιο διάστημα μαθήματα στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης. Λίγα είναι γνωστά για την παιδική και νεανική του ηλικία. Σε ηλικία 18 ετών, παντρεύτηκε την Άννα Χαθαγουέι μεγαλύτερή του κατά 8 χρόνια κι έκανε μαζί της 3 παιδιά.

Θεωρείται ότι η καριέρα του στο θέατρο άρχισε νωρίς τη δεκαετία 1590, στο Λονδίνο, όταν συμμετείχε σε διάφορους θιάσους, ενώ πιστεύεται ότι συνέγραψε τα πρώτα μέρη του έργου του "Ερρίκος ο 4^{ος}" μόλις το 1591 για να ακολουθήσουν "Η κωμωδία των παρεξηγήσεων", και "Τίτος Ανδρόνικος" το πρώτο δημοσιευμένο του έργο, αλλά ανώνυμα, το 1594. Φαίνεται ότι γνωρίστηκε με το κόμη του Σαουθάμπτον ο οποίος τον βοήθησε να γίνει μέτοχος στη θεατρική εταιρία του Λόρδου Τσάμπερλεν. Εμφανίζεται και ο ίδιος να συμμετέχει σε αυτή την ομάδα γνωστή ως οι «Υπηρέτες του Λόρδου Τσάμπερλεν». Με το νέο μονάρχη Τζέιμς Α' το 1603, η ομάδα αυτή λαμβάνει σημαντική οικονομική υποστήριξη και μετονομάζεται σε «Υπηρέτες του Βασιλιά». Ο Σαίξπηρ λοιπόν μέσα σε οικονομική ασφάλεια εξελίσσεται ως ηθοποιός και συγγραφέας. Η οικονομική του άνεση πιστοποιείται από συγκεκριμένες αγορές ακινήτων που έκανε αυτή την περίοδο κατά την οποία γράφονται και πολλά από τα γνωστά του έργα όπως "Αντώνιος και Κλεοπάτρα", "Ιούλιος Καίσαρ", "Αμλετ", "Βασιλιάς Ληρ", "Μάκβεθ" και "Οθέλλος".

Άφησε πίσω του ένα σημαντικό θεατρικό έργο που τον κατατάσσει στους κλασικούς της παγκόσμιας δραματουργίας. Ενταφιάστηκε στο ιερό της εκκλησίας της Αγίας Τριάδας του Στράτφορντ, τιμή που φαίνεται ότι του έγινε όχι λόγω του έργου του, αλλά επειδή είχε εξαγοράσει ένα μερίδιο της εκκλησίας έναντι 440 λιρών, ποσό σημαντικό για την εποχή. Στον τάφο του ζήτησε και τοποθετήθηκε μια επιγραφή που σε ελεύθερη μετάφραση λέει τα εξής :

*Καλέ φίλε, στο όνομα του Ιησού συγκρατήσου,
Μη σκάψεις τη σκόνη που βρίσκεται εδώ
Ευλογημένος όποιος δεν πειράζει αυτές τις πέτρες
Καταραμένος όμως όποιος μετακινήσει τα κόκκαλά μου.*

Η επιγραφή αυτή έδωσε αφορμή να καλλιεργηθεί ένας μύθος ότι ο Σαίξπηρ ζήτησε να θάψουν μαζί του αδημοσίευτα έργα του. Όμως δεν έγινε ποτέ απόπειρα να δει κανείς αν αυτό είναι αλήθεια.

Τα έργα του Σαίξπηρ μετά την πλήρη έκδοσή τους το 1623 (έκδοση που διατηρείται στη βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ, στην Αμερική) θεωρήθηκαν "κλασικά". Μεταφρασμένα στις περισσότερες γλώσσες τα έργα διαπνέονται από μια βαθιά κατανόηση της ανθρώπινης φύσης και παραμένουν πάντα επίκαιρα.

MR. WILLIAM
SHAKESPEARES
COMEDIES,
HISTORIES, &
TRAGEDIES.

Published according to the True Originall Copies.

L O N D O N
Printed by Isaac Iaggard, and Ed. Blount. 1623

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

Τον 15ο και 16ο αιώνα στην Αγγλία παρουσιάζονταν "μυστήρια" ή "θαύματα", παραστάσεις δηλαδή που βασιζόνταν στη ζωή των Αγίων και στις Πράξεις των Αποστόλων. Τα έργα αυτά παίζονταν κυρίως σε υπαίθριους χώρους, πλατείες και δρόμους, από τοπικές συντεχνίες πάνω σε σκηνές με τροχούς που ονομάζονταν "κινητό θέατρο" και διευκόλυναν τη μετακίνηση της παράστασης σε πολλά σημεία της ίδιας πόλης. Παραστάσεις, πανηγύρια, βασιλικές τελετές, κονταρομαχίες, "Μάσκες" (θεάματα με μουσική και ποίηση με περίτεχνα σκηνικά και κοστούμια) και ιντερλούδια (μονόπρακτες κωμωδίες που συνδύαζαν τη φάρσα με αναφορές στην κλασική αρχαιότητα) παρουσιάζονταν πολύ συχνά στην Αυλή, ενώ βασιλείς διέθεταν μικρούς θιάσους ηθοποιών.

Οι δημοτικές αρχές ήταν αντίθετες με το κτίσιμο μόνιμων θεάτρων. Η θρησκοληψία, ο πουριτανισμός, οι δήθεν ανατρεπτικές ιδέες που πρέσβευε το θέατρο, η απόσπαση των νέων από τις εργασίες τους και η συγκέντρωση πολλών ανθρώπων, γεγονός που ευνοούσε την εξάπλωση επιδημιών, και κυρίως της πανούκλας από την οποία υπέφερε το Λονδίνο, ήταν οι κύριοι λόγοι. Ευτυχώς, η βασίλισσα Ελισάβετ Α' (1558 – 1603), και οι Σύμβουλοί της αγαπούσαν το θέατρο και έθεσαν υπό την προστασία τους θιάσους ηθοποιών. Η προστασία αυτή πρόσφερε στο θίασο αξιοπιστία και στον προστάτη - πάντοτε έναν πλούσιο ευγενή - κοινωνικό κύρος, αφού μπορούσε να παρέχει ψυχαγωγία στη βασίλισσα.

Το πρώτο θέατρο του Λονδίνου, μια ξύλινη κατασκευή έξω από την πόλη, ήταν το "Θέατρο" και κτίστηκε το 1576 από τον ηθοποιό Τζέιμς Μπάρμπεϊτς. Γρήγορα και άλλοι θίασοι ακολούθησαν το παράδειγμά του, και θέατρα άρχισαν να κτίζονται. Ανάμεσά τους το "Globe", δηλαδή η "Σφαίρα", το πιο φημισμένο ελισαβετιανό θέατρο, χτίστηκε και αυτό από τον Μπάρμπεϊτς, και εκεί παίχτηκαν τα περισσότερα έργα του Σαίξπηρ. Παραστάσεις εξακολουθούσαν να δίνονται ωστόσο και σε διάφορους δημόσιους χώρους, όπως πανδοχεία, αγορές ή ακόμα και αίθουσες θηριομαχίας.

Τα χαρακτηριστικά του θεάτρου ήταν μια ανυψωμένη πλατφόρμα - σκηνή που στις τρεις πλευρές της είχε ελεύθερο χώρο για όρθιους θεατές και δυο-τρεις γαλαρίες με πάγκους ή σκαμνιά για τους σημαντικούς θεατές.

Πίσω από τη σκηνή υπήρχε ένας τοίχος με πόρτες ή περάσματα με κουρτίνες που οδηγούσαν στο πίσω μέρος της σκηνής. Πάνω στον τοίχο στηριζόταν μια γαλαρία για τους μουσικούς και τους ηθοποιούς που κατέληγε σ' έναν πύργο που έκρυβε τον τεχνικό εξοπλισμό. Πάνω από τη σκηνή υπήρχε ο "ουρανός", ένα στέγαστρο που στηριζόταν σε κολόνες και στην οροφή του ήταν ζωγραφισμένα άστρα. Τα κοστούμια των ηθοποιών ήταν σύγχρονα και διατηρούσαν κάποιες συμβατικές λεπτομέρειες για ορισμένους χαρακτήρες.

Γυναίκες ηθοποιοί δεν υπήρχαν, αν και γυναίκες παρακολουθούσαν τις παραστάσεις. Τους γυναικείους ρόλους τους έκαναν αγόρια με κομψό και χαριτωμένο παρουσιαστικό και λεπτή φωνή. Τις ηλικιωμένες γυναίκες τις υποδύονταν συνήθως οι κωμικοί ηθοποιοί. Οι ηθοποιοί έπρεπε να διαθέτουν ικανότητες χορευτή, τραγουδιστή και μουσικού. Το κοινό ήταν εξίσου σημαντικό με το θέαμα επί σκηνής. Μικροπωλητές πουλούσαν καπνό, μήλα, καρύδια και φυλλάδια στους θεατές.

Οι δραματουργοί πουλούσαν τα έργα τους στους θιάσους, αλλά διατηρούσαν τα δικαιώματά τους στο χειρόγραφο. Οι θίασοι εμπόδιζαν τη δημοσίευση του κειμένου για να μη χάσουν την αποκλειστικότητα, και πολλές φορές, για να αποφύγουν ενδεχόμενη κλοπή τους, έφταναν στο σημείο να δίνουν στους ηθοποιούς μόνο το ρόλο τους και όχι ολόκληρο το κείμενο.

Οι τρεις σημαντικότεροι συγγραφείς της περιόδου είναι ο Κρίστοφερ Μάρλοου (1564-1593), ο Μπεν Τζόνσον (1572-1637) και φυσικά ο Ουίλλιαμ Σαίξπηρ. Ο Μάρλοου έγραψε μόλις έξι έργα, αλλά στάθηκαν αρκετά για να καταταχθεί στους μεγάλους ελισαβετιανούς συγγραφείς. Μαχαιρώθηκε σε μια ταβέρνα πάνω σ' έναν καβγά για το λογαριασμό σε ηλικία 29 ετών. Ο Μπεν Τζόνσον συχνά φυλακίστηκε για τα έργα του. Η πλούσια παραγωγή του περιλαμβάνει, εκτός από κωμωδίες, τραγωδίες και φάρσες, και "Μάσκες" για τον Βασιλιά Ιάκωβο, που παρουσιάστηκαν στην Αυλή.

ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΥΝΤΡΑΚΗ (Αποσπάσματα από το πρόγραμμα του Εθνικού Θεάτρου, Παιδικό Στέκι, της περιόδου 2004-2005)

Η ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

- 1559 Στέψη της Ελισάβετ Α' στην Αγγλία
1564 Θάνατος του Μιχαήλ Άγγελου
Γέννηση του Σαίξπηρ
1570 Ο Πάπας Πίος Ε' αφορίζει την Ελισάβετ, ενώ ο Δήμαρχος του Λονδίνου απαγορεύει τις θεατρικές παραστάσεις μέσα στο Σίτυ
1572 Νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου στο Παρίσι
Σφαγή των Ουγενότων
1576 Χτίζεται το πρώτο θέατρο του Λονδίνου
1577 Ο Ντρέϊκ κάνει το γύρο του κόσμου λεηλατώντας καθ' οδό τις ισπανικές αποικίες στη Χιλή και το Περού
1580 Η Ισπανία καταλαμβάνει τη Βραζιλία
1587 Αποκεφαλίζεται η Μαρία Στιούαρτ
1594 Ο Σαίξπηρ γράφει το έργο "Ρωμαίος και Ιουλιέττα"
1596 Ο Σαίξπηρ γράφει το "Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας"
1597 Κλείνουν τα θέατρα του Λονδίνου και ο θεατράνθρωπος Μπεν Τζόνσον φυλακίζεται
1598 Ανεγείρεται και ανοίγει η θεατρική σκηνή "Σφαίρα"
1600 Η Ιερά Εξέταση καίει στη Ρώμη τον Τζορντάνο Μπράνο
1601 Παίζεται ο "Ριχάρδος ο Β'" στη "Σφαίρα", γράφεται ο "Άμλετ"
1603 Θάνατος της Ελισάβετ, στέψη του Ιακώβου Α'
1605 Ο Θερβάντες γράφει τον "Δον Κιχώτη", ο Σαίξπηρ τον "Βασιλιά Ληρ" και τον "Μάκβεθ". Ο Μπεν Τζόνσον τον "Βολπόνε"
1611 Αγγλικός θιάσος στη Βαρσοβία παίζει έργα του Σαίξπηρ
Τυπώνεται η εγκεκριμένη μετάφραση της Βίβλου
1613 Καίγεται η "Σφαίρα"
1616 Πεθαίνει ο Σαίξπηρ και ο Θερβάντες
1622 Γεννιέται ο Μολιέρος
1623 Πρώτη εκτύπωση των έργων του Σαίξπηρ

(Πηγή: Διαδίκτυο)

Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας

Ουίλλιαμ Σαίξπηρ

Διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου

Σκηνοθεσία: Τάσος Νυχάς

Σκηνικά: Christian Guilmin

Κοστούμια: Christian Guilmin και Οίκος COSTHEA

Κατασκευή σκηνικών: Thierry Dupont

Πρωτότυπη Μουσική: Μανώλης Νυχάς

Στίχοι τραγουδιών: Γιάννης Καλατζόπουλος/ Μαρία Πατακιά

Χορογραφίες και διδασκαλία χορευτικών: Jimmy Araujo

Αφίσα: Θεόδωρος Κασάπης

Φωτισμοί/Τεχνικός φωτισμού: Johan Beckers

Τεχνικοί ήχου: Φραγκίσκος Νικολιάν/Τριαντάφυλλος Σακαλίδης

Μακιγιάζ: Βάσω Μαυροειδή/ Αγαβνή Μπαγδικιάν/ Τίνη Οικονομίδη

Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Μετά το πρώτο μέρος γίνεται διάλειμμα 10 λεπτών.

Διανομή:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ, ερωτευμένος με την Ερμία:
Γιώργος Μπαρζούκας

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ, ερωτευμένος με την Ερμία:
Νίκος Χατζούδης

ΕΡΜΙΑ, ερωτευμένη με τον Λύσανδρο:
Αλίκη Χριστοφόρου

ΕΛΕΝΗ, ερωτευμένη με το Δημήτρη:
Ειρήνη Αραμπατζή

ΚΥΔΩΝΗΣ, μάγειρος, Σκηνοθέτης:
Γιώργος Στρογγύλης

ΣΤΗΜΟΝΗΣ, υφαντής, Πύραμος:
Τάκης Δασκαλέρος

ΦΥΣΟΥΝΗΣ, γύφτος, Θίσβη:
Απόστολος Ιωακειμίδης

ΚΑΖΑΝΗΣ, υδραυλικός, Τοίχος:
Τάκης Πλέσσας

ΒΕΛΟΝΗΣ, ράφτης, Φεγγάρι:
Αντώνης Καστρισιανάκης

ΡΟΚΑΝΗΣ, μαραγκός, Λιοντάρι:
Βασίλης Μαθιουδάκης

ΤΙΤΑΝΙΑ Δάφνη Ιωακειμίδου

ΟΜΠΕΡΟΝ Γιάννης Κορκόβελος

ΠΟΥΚ Χρήστος Ιέρνα

ΝΕΡΑΙΔΕΣ: Ηλέκτρα Δασκαλέρου
Μαρκέλλα Δασκαλέρου
Ίρις Ιωακειμίδου
Όλγα Κασάπη
Αλίκη Κορκόβελου
Ελεάνα Μπαλαμπάνη
Εύα Μπαξεβανίδη
Αρετή Πανοπούλου
Όλγα Πλέσσα

ΞΩΤΙΚΑ: Βασίλης Αλεξάκης
Λεωνίδας Αλεξάκης
Βασίλης Γιαννούσης
Γιώργος Κωνσταντινίδης

ΙΠΠΟΛΥΤΗ: Μάρα Στρογγύλη

ΘΗΣΕΑΣ: Κίμων Σπανούδης

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ: Οδυσσέας Πανόπουλος

ΑΥΛΙΚΟΙ: Γιώργος Αλεξάκης
Λίτα Καλογεροπούλου
Φωτεινή Μηλιώνη
Τάσος Νυχάς

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗΣ ΝΥΧΤΑΣ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

Δεν είναι απολύτως εξακριβωμένο πότε ακριβώς γράφτηκε το «Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας». Εικάζεται ότι γράφτηκε τον χειμώνα του 1594-1595 πιθανώς για ένα βασιλικό γάμο με την ίδια τη Βασίλισσα Ελισάβετ Α΄ να παρακολουθεί την παράσταση. Πάντως είναι γνωστό ότι ήταν στο ρεπερτόριο της ομάδας του Σαίξπηρ το 1598. Μια έκδοση του 1600 αναφέρει ότι το έργο αυτό είχε παιχτεί αρκετές φορές δημοσίως από την θεατρική ομάδα του λόρδου Τσάμπερλεν, την ομάδα όπου ανήκε και ο Σαίξπηρ.

Οι πρώτες αναφορές για συγκεκριμένη σκηνική παρουσίαση γίνονται τα έτη 1604, 1624, 1630 και 1631, ενώ το 1623 περιλαμβάνεται στην πρώτη έκδοση έργων του Σαίξπηρ.

Φαίνεται ότι ο κορμός του έργου έγινε ιδιαίτερα δημοφιλής από μια αστεία αλλόκοτη ιστορία, ένα "ντρολ" όπως λεγόταν, με τίτλο «τα εύθυμα, υπερφίαλα αστεία του Πάτου του υφαντή» (Πρόκειται για τον Στημόνη τον υφαντή της διασκευής του Γ. Καλατζόπουλου, που παίζει τον ρόλο του Πύραμου στο έργο των «εργατών»). Δημοσιεύτηκε αρχικά το 1661 και κατόπιν το 1673 σε μια συλλογή από φάρσες με τίτλο «οι κομπίνες» που φαίνεται ότι παίχτηκαν σε δημόσιους και ιδιωτικούς χώρους πολλές φορές. Ουσιαστικά μία μόνο γνωστή παράσταση αναφέρεται στα χρονικά τον Σεπτέμβριο του 1662 όταν ο Σάμουελ Πέπς, άγγλος υπάλληλος του Ναυτικού και βουλευτής που έγινε γνωστός για τη δημοσίευση των ημερολογίων του, την είδε και τη σχολίασε αρνητικά ως το πιο ανόητο και γελοίο έργο που είδε ποτέ στη ζωή του.

Το 1692, το έργο διασκευάστηκε σε θεαματική όπερα με μουσική του Ερρίκου Πουρσέλ, άγγλου συνθέτη μουσικής μπαρόκ, και παραγωγή του Τόμας Μπέλερτον με τίτλο «Η βασίλισσα των νεραϊδών». Το έργο είχε πολλές αλλαγές, η Ιππολύτη αφαιρέθηκε, προστέθηκαν πολλοί χαρακτήρες πρωτόγονων και λαϊκών χορευτών, εικαστικά στοιχεία κινεζικού χαρακτήρα και πολλοί χοροί. Αντιπροσωπεύοντας έντονα το μπαρόκ στοιχείο της εποχής, η παράσταση αυτή καθιέρωσε ένα τρόπο παρουσίασης του έργου μέχρι τον εικοστό αιώνα. Υπήρξαν και άλλες οπερετικές παραγωγές παραλλαγών του έργου στα 1755 με την διασκευή του Δαβίδ Γκάρικ «Οι νεραϊδες» και του Φρειδερίκου Ρέινολντς στο Κόβεντ Γκάρντεν το 1861.

Η τελευταία ήταν μια φαντασμαγορική παράσταση τοποθετημένη στην ελληνική αρχαιότητα που χρησιμοποιούσε μύθους και στοιχεία από την Κρήτη, τις Αμαζόνες, τους Κενταύρους, τον Μινώταυρο, την Αριάδνη και τον Λαβύρινθο, την Αργώ και το Χρυσόμαλλο Δέρασ.

Η πιο αξιοσημείωτη επανεμφάνιση του Όνειρου Καλοκαιρινής Νύχτας γίνεται το 1840 από την Λουκία Βέστρις που έπαιζε τον Όμπερον στο Κόβεντ Γκάρντεν σε οπερετική μορφή και με φαντασμαγορικά σκηνικά αρχαίας εποχής. Αυτή η παραγωγή επηρέασε τις μετέπειτα παρουσιάσεις στις οποίες μάλιστα χρησιμοποιήθηκε και μουσική που συνέθεσε ο Μέντελσον το 1826 και 1843. Ο επόμενος σταθμός ήταν το 1914 με την παράσταση του Χάρλεν Γκράμμιλ Μπάρκερ στο θέατρο Σαβόι. Απλοποιημένα σκηνικά, πάλι άντρες στους ρόλους του Πουκ και Όμπερον και λαϊκή αγγλική μουσική αντί για τη μουσική του Μέντελσον.

Διάφορες άλλες παραστάσεις ακολούθησαν με κυριότερες την παράσταση του Πίτερ Χωλ το 1959 στο Στράτφορντ, του Μιχαήλ Λάνγκμαν στο Όλντ Βικ το 1960 και τέλος την παράσταση-σταθμό του Πίτερ Μπρουκ το 1970 στο βασιλικό θέατρο Σαίξπηρ. Σε μια απόπειρα "συλλογικής δημιουργίας", όπως την ονόμασε ο Μπρουκ, για πρώτη φορά οι ρόλοι του Θησέα - Όμπερον και της Τιτάνιας-Ιππολύτης παίχτηκαν από τους ίδιους ηθοποιούς. Κατά τον Μπρουκ οι ρόλοι αυτοί σχετίζονται επειδή ο Θησέας και η Ιππολύτη στην προσπάθειά τους να ανακαλύψουν την πραγματική σημασία της ένωσης ενός ζευγαριού φιλονικούν διαρκώς όπως ο Όμπερον και η Τιτάνια.

Το Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας εξακολουθεί να παίζεται σε όλα τα μέρη του κόσμου, όντας το αγαπημένο έργο των σκηνοθετών για την ευελιξία παρουσίας που παρέχει. Στην Ελλάδα έχει παιχτεί επανειλημμένα από πολλούς θιάσους, στους οποίους περιλαμβάνονται το Εθνικό, το ΚΘΒ Ελλάδος, το Θεσσαλικό, το Θέατρο Τέχνης. Αυτή την περίοδο παίζεται από το Ανοιχτό Θέατρο του Γιώργου Μιχαηλίδη. Στο Βέλγιο παίχτηκε τον Νοέμβριο/Δεκέμβριο 2007 στο Théâtre Royal du Parc. Στο Λονδίνο παίζεται σχεδόν κάθε καλοκαίρι στο Open Theatre στο Regent Park.

Ο Λύσανδρος φιλονικεί με τον Δημήτρη για χάρη της Ερμίας. Ο Λύσανδρος και η Ερμία αγαπιούνται, όμως ο πατέρας της θέλει να τη δώσει στο Δημήτρη. Σύμφωνα με τους νόμους της Αθήνας όπου ζουν, η κόρη πρέπει να παντρεύεται αυτόν που της δίνει ο πατέρας της αλλιώς πάει σε μοναστήρι. Η Ερμία και ο Λύσανδρος αποφασίζουν να το σκάσουν τη νύχτα και να πάνε σε μια θεία του Λύσανδρου περνώντας μέσα από το γειτονικό δάσος. Ενώ ο Λύσανδρος φεύγει να ετοιμαστεί, η Ερμία εκμυστηρεύεται το σχέδιό τους στην φίλη της Ελένη που είναι ερωτευμένη με τον Δημήτρη ο οποίος όμως την αποστρέφεται, αφού και εκείνος αγαπά την Ερμία. Ο Δημήτρης κρυφακούει το σχέδιο και αποφασίζει να τους εμποδίσει.

Την ίδια μέρα έξι εργάτες συναντιούνται για να ετοιμάσουν ένα θεατρικό έργο για τους γάμους του άρχοντα της Αθήνας Θησέα που παντρεύεται με την Ιππολύτη. Το έργο που έχει γράψει ο Κυδώνης ο μάγειρος που θα κάνει και τη σκηνοθεσία, είναι το κωμικό δράμα του «Πύραμου και της Θίσβης». Τον Πύραμο θα κάνει ο Στημόνης ο υφαντής και τη Θίσβη ο Φυσούνης ο γύφτος. Ο Καζάνης ο υδραυλικός θα κάνει τον Τοίχο που χωρίζει τον Πύραμο από τη Θίσβη, ο Βελόνης ο ράφτης το Φεγγάρι που τους φωτίζει και ο Ροκάνης ο μαραγκός το Λιοντάρι που απειλεί να φάει τη Θίσβη.

Στο γειτονικό δάσος, ο βασιλιάς των ξωτικών Όμπερον φιλονικεί με τη βασίλισσα των νεράιδων Τιτάνια, γιατί αυτή αρνείται να του δώσει ένα μικρό αγόρι που της έχει εμπιστευτεί μια φίλη της νεράιδα. Έτσι ο Όμπερον διατάσσει το δαιμόνιο Πουκ να του φέρει το φυτό που έχει μια μαγική ιδιότητα: όταν μερικές σταγόνες του στάξουν στα μάτια κάποιου που κοιμάται, αυτός θα ερωτευτεί το πρώτο πλάσμα που θα αντικρίσει όταν ξυπνήσει. Ο Όμπερον θέλει να χρησιμοποιήσει το φυτό στην Τιτάνια, ελπίζοντας όταν αυτή ξυπνήσει να ερωτευτεί κάποιο ζώο του δάσους και έτσι να γελοιοποιηθεί.

Εκείνη τη στιγμή περνάει ο Δημήτρης που ψάχνει το Λύσανδρο και την Ερμία στο δάσος, και πίσω του η Ελένη τρέχει απελπισμένη ζητώντας του να την αγαπήσει. Ο Όμπερον διατάζει τον Πουκ να χρησιμοποιήσει το μαγικό βοτάνι και στον Δημήτρη, ώστε να αγαπήσει την Ελένη. Όμως, καθώς όλα τα ζευγάρια βρίσκονται τώρα στο δάσος, ο Πουκ κάνει λάθος και χρησιμοποιεί τα μάγια στο Λύσανδρο ο οποίος μόλις ξυπνά βλέπει και ερωτεύεται την Ελένη. Έτσι, τώρα η Ερμία αγαπά τον Λύσανδρο, ο Λύσανδρος την Ελένη, η Ελένη τον Δημήτρη και ο Δημήτρης την Ερμία.

Οι εργάτες συναντιούνται στο δάσος τα μεσάνυχτα, για να κάνουν πρόβα το έργο τους. Ο Πουκ διασκεδάζοντας μεταμορφώνει τον Στημόνη τον υφαντή σε γάιδαρο τον οποίο και ερωτεύεται η Τιτάνια, καθώς είναι και το πρώτο ον που αντικρίζει όταν ξυπνάει. Ο Όμπερον απολαμβάνει το πάθημα της Τιτάνιας, αλλά θέλει να αποκαταστήσει και τους τέσσερις νέους. Ο Πούκ χρησιμοποιεί το μαγικό φυτό στον Δημήτρη και αυτός όταν ξυπνά αντικρίζει την Ελένη, όποτε τώρα τόσο αυτός όσο και ο Λύσανδρος είναι ερωτευμένοι μαζί της. Η Ελένη νομίζει ότι οι δύο νέοι την κοροϊδεύουν, ενώ θυμώνει και με την Ερμία γιατί πιστεύει ότι έχει συνεννοηθεί μαζί τους.

Αφού οι νέοι τσακωθούν μεταξύ τους για τα καλά, ο Πουκ στάζει σταγόνες από το μαγικό φυτό σε όλους και έτσι τα αισθήματα των δύο ζευγαριών τακτοποιούνται: ο Λύσανδρος αγαπιέται με την Ερμία και ο Δημήτρης με την Ελένη. Πριν ξημερώσει λύνονται και τα μάγια από την Τιτάνια, η οποία συμφιλιώνεται με τον Όμπερον, καθώς και από τον Στημόνη τον υφαντή που ξανανταμώνει με τους άλλους εργάτες για να συνεχίσουν τις πρόβες τους.

Τέλος, την ημέρα των γάμων του Θησέα με την Ιππολύτη οι εργάτες παρουσιάζουν το αστείο έργο τους όσο καλύτερα μπορούν παρουσία των αυλικών και των τεσσάρων νέων και στο τέλος όλοι μαζί τραγουδούν ευχαριστημένοι για τη ευχάριστη κατάληξη.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗΣ ΝΥΧΤΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Το "Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας" έχει όλα τα συστατικά που χρειάζεται ένα έργο για να γίνει ελκυστικό για παιδιά και νέους, παραμένοντας ταυτόχρονα ένα έργο για μεγάλους. Τα συστατικά αυτά είναι ο νεανικός έρωτας, το κωμικό και το φανταστικό στοιχείο.

Ο έρωτας είναι ένα στοιχείο που ενδιαφέρει από τρυφερή ηλικία τον άνθρωπο. Ένας πρίγκιπας που αγαπά μια βασιλοπούλα έχει πάντα πρωτεύουσα θέση στα παραμύθια και τις ιστορίες που με ευχαρίστηση ακούνε τα μικρά παιδιά. Αν μάλιστα υπάρχει και το στοιχείο της αγωνίας, αν δηλαδή δεν είναι ρόδινα τα πράγματα για τους ερωτευμένους τόσο το καλύτερο. Στο Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας, ο έρωτας είναι στοιχείο και των τριών ανεξάρτητων ιστοριών: της ιστορίας των νεαρών ζευγαριών ανάμεσα σε Δημήτρη-Ελένη και Λύσανδρο-Ερμία, της ιστορίας των ξωτικών ανάμεσα στον Όμπερον και την Τιτάνια αλλά και της ιστορίας της θεατρικής παράστασης που ετοιμάζουν οι «εργάτες» ανάμεσα στον Πύραμο και τη Θίσβη. Έρωτας υπάρχει ακόμη και ανάμεσα στον Θησέα και την Ιππολύτη, το βασιλικό ζεύγος.

Το κωμικό στοιχείο δεν χρειάζεται ιδιαίτερη ανάλυση. Είναι πάντοτε ευχάριστο, αρέσει στα παιδιά, όπως και στους μεγάλους, και γι' αυτό πολλά πετυχημένα θεατρικά έργα έχουν κωμικά στοιχεία. Το κωμικό στοιχείο είναι διάχυτο στο Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας, όχι μόνο στις παρεξηγήσεις που δημιουργεί με τα λάθη του ο Πουκ, αλλά και στο έργο των «εργατών». Η «πονεμένη» ιστορία που παίζουν εξελίσσεται σε μια τρελή κωμωδία όχι μόνο για την υπόθεσή της αλλά και για τρόπο με τον οποίο παίζεται.

Τέλος, το στοιχείο του φανταστικού είναι σημαντικό για τα παιδιά, που ακόμη δεν είναι ενταγμένα στην πραγματικότητα της καθημερινότητας και κυριαρχεί στα παραμύθια και την παιδική λογοτεχνία γενικότερα, από τα παλιότερα χρόνια μέχρι σήμερα με τυπικό παράδειγμα τις πετυχημένες ιστορίες του Χάρυ Πότερ. Στο "Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας" οι νεράιδες και τα ξωτικά, ο Όμπερον, η Τιτάνια και ο Πουκ μας μεταφέρουν στα δρώμενα του μαγικού δάσους περιπλέκοντας τα ερωτικά παιχνίδια των νεαρών και τις πρόβες των απλοϊκών εργατών.

Έτσι, έχοντας τα παραπάνω στοιχεία σε συνδυασμό με την πλοκή το έργο αυτό είναι ό,τι καλύτερο μπορεί να μεταφερθεί στη σκηνή για τα παιδιά.

Atelier Théâtral Grec

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ'εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράστασή, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκ.Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) Τα μονόπρακτα: **Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες

- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
- 15) **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαριές και Ηλιοτάτη**, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάρμπα Λινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες

25. **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοδοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
26. **Το Λουμπάγκο**, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
27. **Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων**, της Μυρτώς Κοντοβά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες
28. **Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας**, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
29. **Ο Γενικός Γραμματεύς**, του Ηλία Καπετανάκη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες.
30. **Η Φεγγαρολούλουδη**, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες.
31. **Τραγούδι για δύο**, της Νάνσυ Πασκάλ, / σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες.
32. **Ψόφιοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το υπόστεγο**, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, / σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες.

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο “Νταλικά” στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της “καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου” (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.